

i política que els productors representen, en d'altres. Si sense una bona economia no hi ha política possible, sense l'ajut i col.laboració dels productors, per tant, no hi ha política digna i duradora ni economia fertilitzadora per a la vida d'una nació.

En l'estat actual, hi ha dues menes de productors, que han de servir-nos de guia en aquesta Ponència; els patrons i els obrers, els posseïdors dels fons monetaris i els que no tenen sinó els seus braços, el seu talent, el seu art o les seves habilitats.

Els patrons dirigeixen, manen i disposen en les fàbriques, tallers, despatxos i altres llocs de treball; i els obrers no poden quasi mai aportar en el desenvolupament de la feina res més que idees secundàries i sempre al marge de la utilitat del país, en tots els casos reduïdes dins el marc clos del treball que realitzen, sota les iniciatives i fins la imposició del patró.

La base per aquesta "lleï" la trobem en el respecte i defensa del principi de propietat, admès normalment com dret i deure per damunt dels restants drets i deures físics, morals, humans i filosòfics.

D'aquests principis es dedueixen múltiples injustícies, explotacions, inconvenients i defectes, ja que si, per alguna circumstància, sorgeix la lluita entre els interessos contraris de les dues classes, les conseqüències pitjors recauen damunt els obrers i la seva repercussió directa afecta la vida econòmica del país, i, com a corol.lari, la vida política de la nació.

Totes aquestes raons bàsiques i les que hi estan íntimament lligades, que per facilitat de deducció no assenyallem, ens porten a una primera conclusió:

"La Conferència Nacional Catalana, que en la seva declaració de principis afirma que la llibertat de l'home es troba per damunt de tots els objectius i tàctiques i que l'home té dret a una vida feliç i digna, considera que mentre existeixin classes socials entre els habitants de Catalunya no serà possible la realització formal d'aquests principis humans i justos ni serà possible tampoc poder interessar els treballadors en l'obra de reconstrucció de Catalunya ni en la més difícil d'engrandir, consolidar i perpetuar la riquesa nacional, base de la seva solidesa i fortitud per tal d'ocupar el lloc al qual ha d'aspirar al costat dels altres pobles de la Península Ibèrica i mantenir les seves relacions directes amb els restants pobles democràtics d'arreu del món."

La Conferència Nacional Catalana, conscient dels seus deures envers un esdevenidor social digne del nostre poble, declara:

"1r. - Que esmerçarà el màxim esforç per aconseguir a Catalunya la desaparició total de les classes socials; i

"2n. - Que les mesures a adoptar per tal d'arribar-hi no poden ésser sobtades ni urgents ni han de posar en perill en cap moment la vida econòmica de la nació, encara que obliguin a canvis d'estructuració política, ja que cal cercar un progrés racional que faci propici el canvi en el moment oportú."

La Conferència Nacional Catalana s'ha d'esforçar, indubtablement, a trobar els mitjans que possibilitin aqueixes finalitats i creïn l'ambient propici perquè, a l'instant adient per a les realitzacions, puguin aplicar-se sense trasbals ni violentes transmutacions per al ritme normal de la nació.

Cal fer la propaganda convenient de captació, preparació i canvi de l'avui, tristament reclòs dins la càrrega d'una tirania, al dema saturat de rica llibertat en un règim profundament democràtic. I és necessari tenir, des d'ara, un principi de norma en la reconstrucció del sistema social de Catalunya, i, alhora, punts de vista sobre possibles realitzacions, inspirats per l'esperit de justícia humana i protecció als que produeixen i guiats sempre pel desig de progrés social i defensa dels drets individuals i col.lectius dels obrers que laborin en els territoris de la nació catalana. Proposem, doncs, les següents directius, a fi que serveixin de norma i punt de consulta als adherits a la Conferència Nacional Catalana i als seus simpatitzants, i contribueixin a enfortir llur intenció:

- a) Considerem un dret indiscutible la llibertat de sindicació dels treballadors, en la forma i condicions que ells creguin més convenientes i oportunes;
- b) Exigim dels governs que regeixin Catalunya, qualsevol que sigui el sistema que es derivi de les conseqüències de la política, el respecte, recolzament i defensa dels sindicats constituïts i el reconeixement de la seva lliure actuació, àdhuc en els casos d'actes contraris als propis determinis governamentals del moment, considerant que l'obra màxima d'un Estat, Govern o Administració Nacional ha de tendir a la capacitació dels nacionals i al conreu de la intel.ligència, així com a fomentar el benestar que la societat deu al productor que produeix per a ella, i que, per tant, el treball de proselitisme sindical i adhesió dels afiliats corresponen exclusivament als representants dels sindicats respectius i als propis obrers en general, d'acord amb els anhels proletaris i les circumstàncies socials de cada moment de la vida econòmica i política, nacional, peninsular o internacional.